

Motion till riksdagen

1988/89:K411

av Carl Bildt m.fl. (m)

En fri radio och TV

Sammanfattning

Den grundlagsfästa yttrande- och informationsfriheten måste, enligt vår mening, få fullt genomslag och gälla även etermedia. Radio- och TV-monopolet måste därför upphävas. En fri radio och TV skulle öppna nya perspektiv och förstärka yttrandefriheten. Radion och televisionen skulle kunna utvecklas på lyssnarnas och tittarnas villkor.

I motionen föreslås en folkomröstning om avskaffande av Sveriges Radios sändningsmonopol och tillåtande av alternativa radio- och TV-sändningar, vilka skall kunna vara reklamfinansierade. Svenska folket får därmed direkt bestämma om vår framtida mediamiljö. Folkomröstningen bör äga rum 1989.

Om TV-monopolet avskaffas är det realistiskt att räkna med att det redan inom ett år kommer att finnas minst en ny marksändande reklamfinansierad rikskanal. Till detta skulle komma lokala eller regionala sändningar.

Satellittekniken i kombination med kabelutbyggnad ger därutöver allt fler svenska hushåll tillgång till internationella program. Det är viktigt att den utvecklingen kan fortgå utan att hindras av förbud.

I motionen föreslås att Tele-X eller dess sändningskapacitet säljs. Satelliten har sändningskapacitet för att nå en miljon hushåll i Norge och Sverige.

Den snabbaste förändringen kommer att kunna ske inom radions område. Redan inom ett år efter det att monopolet har avskaffats skulle det kunna finnas flera hundra nya radiostationer i Sverige. Radio är billigt och enkelt att driva. Många kommer att sända bara delar av dygnet. Det blir fråga om både breda program med många lyssnare och program som riktar sig till speciella intressen.

Radiostationer skall kunna finansieras genom reklam eller genom frivilliga insatser. Det ger ökad service och konkurrens till gagn för konsumenterna.

När monopolet avvecklas kan radio och TV få en explosionsartad utveckling. Det licensfinansierade Sveriges Radio kommer också att stimuleras. Konkurrensen tvingar fram högre kvalitet.

Yttrande- och informationsfriheten är beskuren

Enligt grundlagen är varje medborgare tillförsäkrad bl.a. yttrande- och informationsfrihet. Yttrandefriheten betraktas som självklar inom de flesta områden i Sverige, vilket i praktiken bl.a. betyder fri etableringsrätt för tidningar och tidskrifter.

Inom ett område tillämpas emellertid inte grundlagens principer om yttrande- och informationsfriheten fullt ut. På etermediaområdet har ett bolag, Sveriges Radio, monopol i viktiga hänseenden. Någon alternativ TV-kanal får inte etableras i Sverige och sända program på samma sätt som Sveriges Radio gör (s.k. terrestra sändningar). Villkoren för distribution via kabel av satellitsända TV-program regleras i särskilda lagar. Konkurrerande radioprogram tillåts endast i form av närradio, för vilken snäva bestämmelser råder.

En majoritet av svenska folket vill avskaffa etermediamonopolet. Det kan dessutom konstateras att svenskarnas intresse för att anslutas till kabel-TV-nät med satellitprogram är stort.

Socialdemokraterna och monopolet

Alltsedan företaget Radiotjänst fick ensamrätt att sända rundradio 1924 har den svenska mediamiljön präglats av denna monopolsituation. Så sent som för tio år sedan svarade Sveriges Radio för i stort sett alla ljudradio- och TV-program i vårt land.

Socialdemokraterna försvarar envetet monopolet. Att själva grundvalen för monopolet under senare år börjat vittra sönder har varit en följd av den tekniska utvecklingen, inte av socialdemokratiskt omtänkande. Den monopolistiska ståndpunkten ligger fast.

På socialdemokratiskt håll fanns också länge en stor misstänksamhet mot närradion. När den borgerliga regeringen införde närradion 1979 skedde det under motstånd från socialdemokraterna.

Socialdemokraterna har svårt att acceptera att yttrandefriheten breder ut sig. För ett år sedan fanns planer på att införa tillståndsplikt för att distribuera satellitprogram via kabel-TV. Det var ett försök att komma åt nystartade TV 3, som sänder från London.

Socialdemokraterna har på olika sätt försökt motverka att det förekommer alternativa TV-sändningar vid sidan av Sveriges Radios sändningar. I lagen om lokala kabelsändningar finns en paragraf som gör det möjligt att förhindra vidaresändning av reklamfinansierade program. I 24 § sägs:

Fortsatt vidaresändning av en programkanal från satellit får förbjudas för en tid av högst ett år om det i programkanalen under en längre tid och i betydande omfattning har förekommit sådan kommersiell reklam som måste anses riktad särskilt till svenska konsumenter.

Ett förbud får dock meddelas endast om det med hänsyn till sändningarnas art och programkanalens karaktär och inriktning bedöms att ett förbud för programkanalen är godtagbart från yttrandefrihets- och informationsfrihets-synpunkt.

Moderata samlingspartiet har alltsedan tanken på den relaterade regeln först diskuterades avvisat denna. Under hösten 1988 aktualiserades regeln i samband med att kabelnämnden började granska sändningar från TV 3. Det blev därvid uppenbart att en sådan granskning ger utrymme för stort godtycke. Regeln angående förbud för reklam rimmar illa med de principer om yttrande- och informationsfrihet som grundlagen bygger på. Risken är överhängande att prövningen enligt kabellagen endast blir en i rättslig formalia skrudad censur.

Kulturminister Bengt Göransson har i olika sammanhang förklarat sig vara orolig över satellitprogrammets effekter. De skulle, brukar det heta, leda till en "förflockning av lyssnar- och tittarvanorna". Utgångspunkten för monopolhängarna är att det inte är tittarna och lyssnarna själva som skall avgöra vilka program som är lämpliga att ta del av. Det är någon annan.

Av taktiska skäl har socialdemokraterna emellertid någon gång tvingats retirera från sin monopolinje. Förslaget att införa tillståndspflicht för vidare-sändning av satellitprogram drogs snabbt tillbaka när kritiken hårdnade. Socialdemokraterna ville inte ha debatt om yttrandefriheten ett valår. De vet att förbudslinjen inte har något stöd i opinionen.

Inom Europarådet utarbetas för närvarande en konvention gällande gränsöverskridande TV-sändningar. Även i det sammanhanget har socialdemokraterna försökt skydda det svenska TV-monopolet. Sverige har varit en starkt drivande kraft bakom konventionsförslagens tillkomst. Detta gäller bl. a. artikel 16 i konventionen rörande reklam som är speciellt riktad till ett annat land och som kan klart anses kringgå reglerna för TV-reklam i landet i fråga.

Genom artikel 16 skulle möjligheter skapas för den svenska regeringen att ingripa mot exempelvis TV 3 om det skulle anses att kanalen sänder reklam i betydande omfattning specifikt till Sverige. Ett sådant ingripande skulle däremot inte kunna ske med hjälp av den svenska kabellagen då TV 3:s sändningar gått över från en kommunikationssatellit till den starkare medeffektssatelliten Astra.

I själva verket motverkar den socialdemokratiska politiken en positiv utveckling av svensk TV-produktion. Den tekniska och ekonomiska utvecklingen i Sverige hindras. Underlaget för inhemsk produktion försvagas. Den ökade efterfrågan på svenska kulturskapsinsatser som skulle bli följden av en fri mediamiljö kommer inte till stånd.

De tankar som ibland väcks från socialdemokratiskt håll om att tillåta reklamfinansiering av en av kanalerna inom det nuvarande monopolets ram skulle få motsvarande effekter. Om detta genomfördes skulle monopolet ytterligare cementeras och yttrande- och informationsfriheten komma än mer på undantag. Motsvarande gäller de förhoppningsvis förflugna idéer som framförts om en eventuell "rörelsestyrd" tredje kanal. Pågående debatt illustrerar med önskvärd tydlighet den klyfta som finns mellan det nu statsbärande partiet och svenska folket.

En ny mediamiljö

Under 1980-talet har mediaområdet genomgått något av en teknisk revolution. Denna revolution har inte gått att stoppa med politiska ingrepp. Idag kan 800 000 människor runt om i Sverige se utomnordiska TV-program via satellit och kabel.

De nya, direktsändande satelliterna sänder med högre effekt än de nuvarande kommunikationssatelliterna och kan därför tas emot med små och relativt billiga parabolantenner. Satellitsändningarna kommer med denna nya teknik att nå ännu fler.

Genom sammankoppling av flera skilda kabelnät kommer alltfler abonnenter att samtidigt kunna ta del av samma program.

Utvecklingen har gått snabbt, och den undergräver radio/TV-monopolet. För inte så länge sedan fanns bara en TV-kanal i Sverige. Sedan kom TV 2. Nu kan den som har tillgång till kabel-TV välja mellan ytterligare 19 kanaler. För dem som har parabolantenn finns ännu fler.

Mot. 1988/89
K411

Folkomröstning om alternativ radio och TV

2 kap. regeringsformen behandlar våra grundläggande fri- och rättigheter. Detta kapitel 1 § stadgar bl.a.:

Varje medborgare är gentemot det allmänna tillförsäkrad

1. yttrandefrihet: frihet att i tal, skrift eller bild eller på annat sätt meddela upplysningar samt uttrycka tankar, åsikter och känslor,

2. informationsfrihet: frihet att inhämta och mottaga upplysningar samt att i övrigt taga del av andras yttranden.

Enligt andra stadganden i regeringsformen får undantag från dessa fri- och rättigheter ske under vissa förutsättningar. Lagstiftning gällande Sveriges Radios monopol vilar på möjligheten till undantag.

Men de inskränkningar i yttrande- och informationsprincipen som en gång – av tekniska skäl – kunde godtas har sedan många år stått i strid med grundlagens anda.

Regeringsformen gör inte undantag för etermedia. När tekniska förutsättningar finns borde det anses självklart att mer än ett företag skall få sända radio- och TV-program. Nuvarande situation bör jämföras med ett läge där endast en eller några tidningar i samma ägares hand fick tryckas och publiceras. Få personer skulle finna en sådan ordning uppfylla de krav som måste ställas på ett fritt och demokratiskt land.

Den tekniska utvecklingen har uppenbarligen skapat en klyfta mellan nuvarande monopolistiska system i etern och den valfrihet och konkurrens som är möjlig.

Vi kan inom de närmaste åren förvänta oss ett ökat utbud av satellitsända program som kan tas emot i Sverige. Detta är positivt. Det ger tittarna valfrihet och ger ökad information om internationella förhållanden. Men självfallet har TV-sändningar på det egna modersmålet ett särskilt värde, som bör försvaras. Antalet program på svenska skulle öka väsentligt, och dessutom av allt att döma bli av högre kvalitet, om fria TV-stationer fick etableras i Sverige.

Det finns starka skäl att låta väljarna säga sin mening i just denna fråga. Därför bör en rådgivande folkomröstning genomföras.

Mot kravet om rådgivande folkomröstning kan visserligen invändas att väljarna genom val redan fått ge sin mening till känna om radio- och TV-monopolet. Detta är emellertid inte korrekt. Då en medborgare skall välja ett visst parti i ett val har väljaren att ta hänsyn till ett stort antal frågor. I själva valsituationen kan sällan en enda fråga spela någon avgörande roll.

En folkomröstning skulle ge besked om huruvida väljarna verkligen önskar behålla nuvarande otidsenliga etermediamonopol för Sveriges Radio – ett monopol som rimmar illa med vår grundlag.

Sammantaget talar således övertygande skäl för att en folkomröstning bör genomföras beträffande upphävande av Sveriges Radios monopol gällande

radio- och TV-sändningar. Folkomröstningen bör äga rum under 1989.

Mot. 1988/89

Omröstningen skall gälla avskaffande av Sveriges Radios sändningsmonopol och tillåtande av etablering fr.o.m. den 1 september 1990 av alternativa radio- och TV-sändningar, vilka skall kunna vara reklamfinansierade.

K411

Dessa faktorer är oskiljaktiga vid en omröstning. Utan att monopolen avskaffas kan alternativ inte uppstå. Alternativ kan å andra sidan inte existera utan de intäkter som reklam kan ge. Av de anförda skälen skall den fråga väljarna ställs inför kunna besvaras med ja eller nej.

Alternativa TV-kanaler

Det är inte bara inom satellitområdet som tekniken går framåt. Det kommer också att finnas utrymme för fler marksändare – s.k. terrestra sändare – inom en inte alltför avlägsen framtid. I dag förfogar Sverige över tillräckligt med frekvenser för fyra rikstäckande marknät. Av dessa utnyttjas som bekant bara två. Ett av dessa, TV 2-nätet, används även för regionala sändningar.

Redan i dag finns det således möjligheter att via marknät inrätta ytterligare två i stort sett rikstäckande TV-kanaler. Om väljarna genom folkomröstningen uttalar att monopolen skall avskaffas bör regeringen omgående öppna möjlighet för fristående och reklamfinansierade TV-kanaler att etablera sig genom att få tillgång till de tillgängliga frekvenserna. Några problem att få intressenter kommer knappast att föreligga.

Det regeringen skall göra är att röja undan hindren och skapa de förutsättningar som krävs för att en fundamentalt ny mediasituation skall uppstå. Sedan ankommer det på olika ägargrupper och programmakare att presentera sina modeller för hur friheten skall kunna utnyttjas. Inledningsvis bör en ny alternativ TV-kanal få börja sända. Med hänsyn till att vissa tekniska begränsningar finns skall sändningsrättigheterna fastställas av regeringen.

Undanröjs existerande hinder kan två tredjedelar av landets befolkning redan inom ett år ha tillgång till minst en ny TV-kanal. Inom tre år kan i stort sett hela landet vara täckt.

Sälj Tele-X eller dess sändningskapacitet

Inom ramen för Nordiska rådets verksamhet har den konservativa gruppen varit pådrivande i fråga om det nordiska satellitsamarbetet, dessvärre med begränsad framgång.

Hade de ursprungliga planerna om Nordsat förverkligats skulle Skandinavien i dag ha varit ett verkligt pionjärområde vad gäller direktsändande TV-satelliter.

Nu återstår möjligheten att utnyttja Tele-X för att öka mångfalden i etern. Fortfarande, endast några månader före uppskjutningen, vet ingen med bestämdhet vad denna satellit skall användas till. Det beslut som togs 1985 och som innebär att Tele-X skall användas till att sända två redigerade nordiska repriskanaler havererade i våras.

Att så skedde var positivt. Utredningar som gjorts har visat att detta alternativ inte bara skulle bli dyrt utan också med stor sannolikhet skulle ha mötts av ett minimalt tittarintresse.

Det förslag om ändrad inriktning av Tele-X-projektet som den konservativa gruppen presenterade i mars 1988 vann tyvärr inte något gehör. I det förslaget förordades en inriktning mot fyra kanaler för direkt vidareändning av nordiska program.

Det bästa man i det nuvarande läget kan göra är att bjuda ut antingen Tele-X-satelliten eller dess sändningskapacitet på marknaden. Det finns flera intresserade grupper. Genom utbyggnaden av kabel-TV-nätet når man direkt omkring en miljon hushåll i Norge och Sverige.

Regeringen bör omgående inleda förhandlingar med den norska regeringen, som äger 15 procent av satelliten, om att genom ett anbudsförfarande sälja ut satelliten eller sändningskapaciteten.

En fri finansiering

En fri radio-TV förutsätter en fri finansiering. Reklam måste därför tillåtas.

Reklam är ett enkelt och bra sätt att garantera ett omtyckt programutbud. De kanaler som inte lockar tittare eller lyssnare lockar heller inga annonsörer. Reklamfinansierad radio och TV blir därför tittar- och lyssnarstyrd i ordets rätta mening.

Hittills har emellertid reklamfrågan spelat en alltför stor roll i den mediapolitiska debatten. För monopolanhängarna verkar det som om reklamen blivit den viktigaste symbolfrågan i kampen mot mångfald och valfrihet. Att göra frågan om finansiering till en huvudfråga i mediadebatten är dock att välja en felaktig utgångspunkt. Reklam är inte ett mål i sig, utan endast ett medel för att möjliggöra mångfald och valfrihet.

Reklamintäkterna skall därför, enligt vår mening, finansiera de fristående kanalerna. Undersökningar som gjorts visar att detta är fullt möjligt. Sveriges Radios sändningar skall dock under inga förhållanden finansieras med reklam. Det vore det säkraste sättet att cementera monopolet. Då försvinner förutsättningen för alternativa radio- och TV-program. Reklamintäkterna skall gå till dem som inte har tillgång till licenspengar.

Om svensk TV-produktion på sikt skall kunna bibehålla en godtagbar klass måste reklamförbudet upphävas. Det har alla våra grannländer gjort. Med undantag av Sverige finns, eller kommer det inom kort att finnas, reklam i hela Norden. Till och med i kinesisk television finns i dag reklam.

Reklam skall, enligt vår mening, också vara tillåten i sändningar riktade mot Sverige från satelliter. Varje hinder för sådana sändningar måste avvisas. Detta innebär att 24 § i lagen om lokala kabelsändningar måste upphävas.

Reklamfinansiering av såväl den fria nationella radion som av fria lokala stationer skulle innebära stora möjligheter för radion. För många småföretag och affärsinnehavare skulle annonsering, inte minst i den lokala radion, framstå som ett attraktivt och praktiskt sätt att marknadsföra sina varor och tjänster. Kostnaderna för en lokal radioannons blir betydligt lägre än direktreklam.

Kostnaden för att starta en lokal radiostation som sänder dygnet runt med god kvalitet är inte särskilt hög. Uppskattningvis handlar det om mellan 2 000 och 6 000 kronor per sändningstimme. Radio Stockholm kostar i dag

ungefär 3 000 kronor per timme (15 miljoner kronor om året). Den sänder emellertid inte hela dygnet. Att göra det kostar ytterligare cirka 5 miljoner kronor. Om en radio av Radio Stockholms omfattning skulle finansieras med reklam skulle det – lågt räknat – räcka med tre minuters reklam varje timme för att kunna sända dygnet runt.

Mot. 1988/89
K411

Frågan om reklam behandlas i 6 § radiolagen. Något förbud mot reklam finns inte. Däremot finns en föreskrift om att reklamförbud får tas in som villkor för sändningsrätt då staten ingår avtal med ett programbolag. Någon lagändring för att möjliggöra reklam i fristående kanaler behövs följaktligen inte. Vad som däremot kan finnas anledning att överväga, är att i 6 § föreskriva att förbud mot kommersiell reklam endast får förekomma i avtal mellan staten och programbolag finansierade genom licensintäkter. En sådan föreskrift kan behövas för att garantera dels att endast fristående kanaler får tillgång till reklamintäkterna, dels att endast ett riksdagsbeslut – och inte blott ett regeringsbeslut – kan hindra reklam i dessa kanaler.

Reklam i radio och TV skall självfallet uppfylla de krav som i övrigt ställs på reklam i samhället. Det betyder att bland annat marknadsföringslagen kommer att vara tillämplig. Väsentligt är att reklamen klart kan särskiljas från programutbudet i övrigt. Några särskilda regler för att säkerställa att annonsörerna inte skall kunna påverka programmets innehåll behövs inte. Erfarenheterna från pressens område är nämligen att tidningsföretagen behåller sin självständighet trots att det inom företaget finns avdelningar som säljer annonsutrymme.

Om reklam blir tillåten kommer dessutom nya möjligheter till lokal TV-produktion att uppstå. På grund av de höga kostnaderna saknas i dag förutsättningar att lokalt producera regelbunden TV av god kvalitet.

En viss form av reklam förekommer redan i dagens monopoltelevision. Underhållningsprogram m.m. finansieras allt oftare genom sponsring – utan att detta öppet redovisas. Sponsring bör – i likhet med reklam – inte få förekomma i Sveriges Radio. I sändningar från fristående TV- och radiobolag skall dock sponsring vara tillåten, om den redovisas öppet. Dold sponsring måste motverkas med hänsyn till publikens rätt till information om vem som står bakom sändningen.

Frihet att sända radio

Inget medium är så billigt och så enkelt att driva som radio. Inträdeskostnaderna är låga och flexibiliteten stor. Några tekniska skäl för monopol finns inte. Ett avskaffat radiomonopol skulle sannolikt på kort tid kunna innebära ökad mångfald och variation. Det visar erfarenheterna från andra länder.

Tydligt är inte bara, som vissa tycks föreställa sig, i länder som USA, Japan, England eller Italien som radiotätheten är hög. På Island avskaffades monopolet 1986. Ett år senare fanns, vid sidan av de två statliga radiokanalerna, tre rikstäckande och nio regionala radiostationer i privat regi. Island har 240 000 invånare, dvs. knappt tre procent av Sveriges befolkning. Omräknat till svenska förhållanden skulle det innebära fyrahundra permanenta radiostationer. Egen radio skulle kunna bli en realitet även i små städer och samhällen.

Radion är ett medium med många fördelar. Radion kan erbjuda kultur, nyheter, underhållningsmusik och mycket annat. Radion når ut till arbetsplatser, bilar och till hemmen. Radion kan på ett enkelt sätt rapportera och förmedla. Samtidigt förutsätter den inte alls samma resurser som TV eller tidningar gör. Snabbheten, enkelheten och billigheten gör radion till ett unikt medium.

För att radions fördelar verkligen skall kunna utnyttjas fullt ut måste emellertid radiomonopolet avskaffas. Först då skapas förutsättningar för mångfald och variation. Ett uppbrott från radiomonopolet skulle öppna möjligheter för lokala och regionala radiostationer med olika typer av ägare. Vissa stationer skulle reklamfinansiera sina sändningar, andra skulle baseras på frivilliga insatser. Vi skulle få en mängd stationer som vänder sig till olika intressegrupper och sänder på skiftande språk. Många sändningar skulle endast rikta sig till en viss kommuns invånare. Andra stationer skulle täcka hela landsändar. Smala stationer skulle samsas med breda.

Praktiskt taget varje lyssnares smak skulle kunna tillfredsställas. Småföretagaren skulle finna att han eller hon faktiskt hade råd att göra reklam för sin verksamhet eller sin produkt i etermedia. Kulturskaparnas insatser skulle efterfrågas mera. En fri radio skulle bli en vitamininjektion för hela Sverige.

Någon lagändring behövs inte för att upphäva radiomonopolet. Däremot krävs, enligt 5 § radiolagen, tillstånd av regeringen för att sända radioprogram i rundradiosändning.

En fri radio och TV med ansvar

Bekänner man sig till frihetens principer måste man låta dessa principer omfatta även vårt snabbast växande medium. Kravet på en fri radio och TV är ett ideologiskt ställningstagande.

Utgångspunkten för en ny politik på etermediaområdet måste vara att radio och TV, så långt det är möjligt, skall likställas med tidningar och andra tryckta publikationer. Vad det i grunden handlar om är alltså att låta den för det öppna samhället helt avgörande principen om informations- och yttrandefrihet få prägla hela vårt samhälle.

Ett särskilt skydd för viktiga värden bör emellertid finnas också i ett fritt radio- och TV-system. Radioansvarighetslagen skall självfallet omfatta även fristående kanaler. Och den ansvarige utgivarens ansvar är, och måste alltid vara, reellt.

Enligt 6 § radiolagen skall programverksamheten präglas av opartiskhet och saklighet. Vidare skall vidsträckt yttrande- och informationsfrihet råda i ljudradion och televisionen. I paragrafen slås fast att programföretag i programverksamheten skall "hävda det demokratiska statsskickets grundidéer samt principen om alla människors lika värde och den enskilde människans frihet och värdighet". I avtal mellan regeringen och företaget får vidare intas föreskrifter bland annat om skyldighet att sända beriktiganden och genmälen samt föreskrifter till skydd för enskildas privatliv. Det är rimligt att motsvarande krav skall gälla även för fristående kanaler.

I 8 § radiolagen uppställs ett censurförbud. Det föreskrivs att myndigheter och andra allmänna organ inte i förväg får granska eller föreskriva

förhandsgranskning av sändningar eller förbjuda sändning på grund av dess innehåll. Denna regel skall självfallet även gälla sändningar från fristående kanaler.

Mot. 1988/89
K411

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen beslutar att folkomröstning skall äga rum angående upphävande av Sveriges Radios monopol på radio- och TV-sändningar och tillåtande av etablering senast fr.o.m. den 1 september 1990 av alternativ radio- och TV, som kan vara reklamfinansierad, i enlighet med vad som i motionen anförts,

2. att riksdagen beslutar att sådan folkomröstning skall genomföras under 1989,

3. att riksdagen beslutar att upphäva förbudet mot kommersiell reklam i lag (1985:677) om lokala kabelsändningar, i enlighet med vad som i motionen anförts,

4. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om reklam och sponsring som finansieringskälla inom mediaområdet,

[att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts angående försäljning av tele-X-satelliten eller dess sändningskapacitet.¹]

Stockholm den 13 januari 1989

Carl Bildt (m)

Lars Tobisson (m)

Anders Björck (m)

Görel Bohlin (m)

Gunnar Hökmark (m)

Bo Lundgren (m)

Arne Andersson (m)

i Ljung

Ingegerd Troedsson (m)

Rolf Dahlberg (m)

Rolf Clarkson (m)

Ann-Cathrine Haglund (m)

Sonja Rembo (m)

¹ 1988/89:N235.

